

hev gjør, synes ikke at have praktisk Betydning, hvis det kun handler om Bagabonder, og det har en alfor vidtgaende Betydning, naar det handler om Alle. Det er derfor min Mening, at det vil være rigtigt at stemme imod den anden Del af Forslaget til Nr. 27, men jeg skulde saa være tilbøjelig til at fastholde den første Del med den Ændring, der er foreslaaet af et æret Medlem (Strup). Jeg vil saa blot henlede Opmærksomheden paa, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt, naar det i den første Del af Forslaget under Nr. 27 siges, at Arbeidsbogen skal angive den Raagjældendes „Navn, Signalement og Fødested“, at tilføje: „og hvad han sidst har ernæret sig ved.“ Det er en Oplysning, som med Lethed kan gives, og jeg tror, at det i mange Tilfælde, navnlig i alle saadanne Tilfælde, hvorom der lyder saa mange Klager fra Landet, hvor Lyendet i urette Tid har forladt sin Tjeneste, for at drage omkring og søge Arbejde, vil være heldigt at faae oplyst, hvor Bedkommende sidst har været, og hvad han har beskilt. Deri ligger der ingen Karakterisering, men det vilde gjøre det lettere for Politiet og for Husbonden at finde den Bedkommende.

Formanden: Det ærede Medlem talte, som om der skulde finde særlig Afstemning Sted over den anden Del af Forslaget under Nr. 27. Det vil ikke kunne ske. Der maatte, for at det skulde ske, ved Forhandlingens Begyndelse have været fremsat Forlangende om delt Afstemning, idet en saadan Begjering efter Forretningsordenen er at anse som et Underændringsforslag. Som Sagen nu foreligger, maa der stemmes over Ændringsforslaget under Nr. 27 som et Hele.

Ordføreren (Drenbøll): I sit Foredrag igaar gjorde den ærede Minister forskellige Indvendinger imod Ændringsforslaget under Nr. 27; de vare baade mange og udsørlige, men den høitærede Minister sluttede alligevel med, at han kunde tiltræde Ændringsforslaget. Naar jeg derfor nu tillader mig noget nærmere at imødegaa de Udtalelser, der fremkom fra den høitærede Ministers Side, og med det Samme benytte Leiligheden til at imødegaa den sidste ærede Ræler og den ærede 4de Landssthingsmand for 3die Kreds (S. Andersen), som udtalte sig igaar i samme Retning, ere mine Bemærkninger altsaa ikke saa meget henvendte til den ærede Minister som til de Herrer og til dem, der muligvis maatte dele deres Mening. Den ærede Minister udtalte igaar, at Udvalgets Motivering af dette Forslag i flere Punkter var urigtig, og saaledes nævnte han for det Første, at der i Begyndelsen af Betænkningen staar, at Udvalget ikke finder, at der er Grund til i dette Forhold at skjelne mellem Udlændinge og Indlændinge. Jeg maa dog bede bemærket, at det staar der ikke saa ganste. Udvalget har i Betænkningen bemærket,

at de Grunde, der have bevæget Ministeriet til tildels at bibeholde Tilfynet med Udlændinge, ere nærmest Polititilfyn og tildels Hensyn til den Kommunerne paa hvilende Forsørgelsespligt, og dertil siger Udvalget, som det forekommer mig meget beskedent, at Udvalget dog ikke skjønner rettere, end at disse Grunde ikke afgive tilstrækkelig Føje til i dette Forhold at skjelne mellem Indlændinge og Udlændinge, hvormod Udvalget ingenlunde stærer dem over een Kam. Men Udvalget har ikke kunnet negte og kan endnu ikke negte, at de to Momenter, som navnlig ere udhævede i Lovforslagets Motiver, ingenlunde i den Retning ere fyldestgjørende. At det Polititilfyn, som i det Almenes Interesse finder Sted med omdørende Personer, bør være ens, enten den Bedkommende er født her i Landet eller i Udlændet, forekommer mig indlysende; og med Hensyn til den eventuelle Forsørgelsespligt maa jeg dernæst bemærke, at for det Første indkommede den ærede Minister selv, at det er fuldkommen korrekt, hvad Udvalget har sagt i sin Betænkning, at der vistnok aldrig er forekommet et Tilfælde, hvor en Person, der saaledes vandrede om, havde vundet Forsørgelsesret i nogen Kommune; men, tilføiede den ærede Minister, der kan jo gives andre Omkostninger end netop Forsørgelsesomkostningerne, og han henviste i den Henseende til midlertidige Forsørgelses-, Rejse- og Forsendelsesomkostninger. Men i denne Henseende forekommer det mig heller ikke, at der er nogen videre Forskjel mellem Ind- og Udlændinge; midlertidig Understøttelse kan lige godt blive ydet begge, og hvad angaar Omkostningerne ved at sende en Person ud af Landet, som dog i og for sig ere sjældne og mindre væsentlige, saa have vi akkurat de samme Omkostninger med Hensyn til Indlændinge; enten vi sende en Indlænding fra Aalborg til Kolding eller en Udlænding fra Aalborg til Saderslev, bliver Udgiften dog omtrent den samme, og Udvalget har derfor troet at kunne forsvare sine Udtalelser i denne Retning. — Endvidere sagde den høitærede Minister, at Udvalget i Betænkningen har sagt, at Lovforslaget vil give Bagabonderingen fri. Det har man nu ikke sagt, men man har sagt, at man maatte vogte sig for i et vist Omfang at give Bagabonderingen fri for de Wempers Skyld, som deraf vilde opstaa. Dette Tillæg forekommer mig at gjøre en væsentlig Forskjel, idet man jo netop derved erkjender, at der selv om man vedtager Lovforslaget, dog endnu er nogle Lovbestemmelser tilbage overfor Bagabonderingen. Den høitærede Minister sagde, at Politiet vilde ikke mangle Midler eller staa værgeløst, selv om man ikke vilde gaa ind paa de kontrolerende Bestemmelser, som foreslaas i Ændringsforslaget under Nr. 27, og Ministeren henviste i denne Henseende navnlig til Løsgængerloven af 3die Marts 1860, idet han mente, at man deri maatte søge de Midler og den Støtte, som Politiet skulde